

ובאמת, כיצד אפשר להשוות את חיוביו המסויימים מאד של רבין עם ריקודי השיק הסוער של יונה יהב, מי שהיה עוזרו של יוסף אלמוגי וכיום מנהל האגודה לפיתוח תיירות חיפה? איך להשוות את יופייה של עליזה שליו, דוברת מרכזי ההסברה שהיתה, כל הערב, צמודה לצמודה ליגאל גורן מהטלוויזיה, עם התנפלויותיה של לאה רבין על העיתונאים ועל כל מי שלא-לכך אוהב את בעלה? איך אפשר להשוות את שימלתה המסחררת של אירית אהרונוביץ, מזכירתו של שר-המישפטים חיים צדוק, עם חליפותיה השמרניות של אשת יושב-ראש הכנסת?

וגם את האירגון קשה היה להשוות. דומה כי מרכזי-ההסברה מימיו לא הוציא מתחת ידיו אירגון כה מופתי ודייקני כמו המסיבה של רוליק, ואין פלא בכך. גרלתמו לעניין מיטב הכוחות והמוחות של המיש-רד, כל עובדי מרכזי-ההסברה נתגייסו לאירגון המסיבה של רוליק, ואפילו שכחו את עיסוקיהם הצדדיים, אלה שבדרך-כלל מפריעים להם לארגן היטב את ה-טכסים הלאומיים, ורובכל שליו שכח להמ-ציא שמועות על התמוטטות של משה דיין ועל גאונותו של יגאל אלון, שאול ביבר שכח את ההאלטרות, אפילו יאיר גילבוע, מנהל ההסברה-בעל-פה, וזנן ל-דקות אחדות את מזכירתו היפהפייה אירית שטו, ונרתם מלאכה.

מנהיגי המדינה לעתיד, כפי שהם רואים עצמם, הקדישו ימים ולילות להכנת רשימת המזמנים. היה ברור להם, כמו ל-מארגני הפסטיבל של הגדולים, כי יש צורך בשני חוגים עיקריים, לפחות, כדי שהמסיבה תשיג את מטרתה: העיתונאים, ואנשי-המפלגה, אולם הם זכרו עוד גורם אחד שאותו מזנחים הגדולים: החתיכות. העיתונאים הופיעו בייצוג מלא: דן שליו, מנהל-החדשות בטלוויזיה; יגאל גורן; נחמן שי, הכתב הצבאי של הטלוויזיה; שרה דורון, הקריינית הראשית של גלי צה"ל; רפי מן, שהוא לא רק כתב גלי צה"ל בכנסת אלא גם בנה של מזכירת יושב-ראש הכנסת; מירון מדויני, השייך אומנם לדור מוזמני ה-מסיבות של רבין, אך החליט לרקוד גם על התונה זו; בני דודקביץ, איש-המוסיקה מקור שוואל ועורד שרר ממערב ואפילו כתב דבר בוואשינגטון, נחום ברנע, קפץ לחופש-תמולדת ולמסיבה.

אשר למפליטיקאים, גם הם הופיעו ב-הרכב מלא. ליד חיים קימחי, היועץ הכל-יכול של סיעת המערך בכנסת, ניצב סמי טוויג, דובר הליכוד. דויד גיא, עוזר מנהל הרכבת, החליף חוויות עם ענת סבידור, בתו של מי שהיה מנהל הרכבת, מנחם. והגיע רב ("דובש") יגאל, מי שהיה עסקן סטודנטים וכובש חתיכות גודע לפני שהפך עסקן הסדרות.

אבל כותרת האירוע היתה עתודת ה-חתיכות הצעומה, שאותה מכינים היורשים לתקופה שבה יהיו הם בשילטון. היתה שם המשוררת בילה אלטמן, ש-כשאינה כותבת שירים אלא מספרת למי שמחור אחריה שאין לה זמן להתאבל, כי היא גם עובדת כהנדסאית-בניין. גראלה דוידרון, יועצת חינוכית, "לילדים גדולים מתיכון", נזכרת בימים הטובים שלה באוניברסיטה ובקפה עטרה השייך לאבא שלה, ופיוזה בעליות כל הערב.

יונת לוית, סטודנטית מירושלים, הקסימה ביופיה הפשוט ובעובדת היותה ידידה קרובה של בעל המסיבה, ליאורה סבירסקי, הדומה כשתי-שפותמים לקאנדיס ברגן, אלא שהיא סטודנטית ומתגוררת בשכונת הקצינים בתל-אביב, לאה ברפמן, בלונדית דקת-גזורה סטודנטית, לינדה רמבין בעלת היופי ההודי, דליה טופל בעלת היופי הפרסי ושרי לביא בעלת היופי החיפאי, ורדה דיין, יפהפייה בזכות עצמה, הזומנה עידי אחיו של רוליק, יואב, שהוא מנהל השיווק של פילוט. יואב התלהב מן הכמות העצומה של ה-חתיכות שהגיעו למסיכתו של "אח'שלי", ובעיקר מיופיה העדין של אירית קסלר — "היא מזכירה לי את האהבה הגדולה ה-אמיתית של חיי".

בשעה שלוש לפנות בוקר הופסקה המ-סיקה וכל הקהל זינק מעבר לגדר, אל חצר החבתי-דיים. עצים, קרטושקעס ו-בקבוקי יין אדום יצרו במהירות קומפוז, ממש כמו בפלמ"ח של החברים של רבין. כוכבת הקומפוז היתה רביסרן רוגנית יער, קצינת נפגעים ושיקים של הצנחנים, ש-ערכה ריסטל-שירה, בחקתה להפליא את זמרת-הקומפוזים יפה ירקוני, עד הגן ה-שחר.

מפני שגם לי נשבר מהמעצר ומכל הכרוך בו. רציתי שיעזבו אותי. עוד קודם-לכן לקחו אותי, ואת ידידי שנעצר יחד אתי, למיסדר-זיהוי במישטרת הרצליה. הם טענו שיש להם עד שצריך לזהות אותי כשותף של שץ. הם השאירו את ידידי ואותי לבד במכונית. אני משוכ-נע שרצו לתפוס אותנו מדברים על משהו. צר לי לאכזב את המישטרה, אבל אנחנו דיברנו רק על הצרה שנסלה עלינו. כי להיעצר סתם, זה סיפור לא-סימפטי."

לדבריה של נילי, שיחררה המישטרה את ידידם של בני-החוג, שבניתיים דבק בו הכינוי, "האדם השלישי", בו במקום: "הם ידעו להביא אותו לחקירה, אבל לא להחזירו. ממישטרת הרצליה חזר לבד!"

החוש השישי וחיידק-הקולנוע

כדי להבין את התדהמה שהטיל מעצרו של מיכה שרפשטיין על חוגי ה-בוהימה, צריך להכיר את האיש. הוא נולד ביפו, כשלישי מבין חמשת ילדיו של בעל בית-קולנוע שעלה ארצה מפולין. את שנות ילדותו עשה ביפו, ואחר-כך עברה המשפחה להתגורר ברמת-גן. מיכה נחשב כגאון המישפחה. הוא סיים בית-ספר תיכוני-מיקצועי, ויחד עם הגרעין שאליו השתייך התגייס לנח"ל. תקופה מסוימת שהה עם הגרעין בי קיבוץ משאבי-שרדה שבנגב, שם עבד כ-

על הכוונת!

נער-זוהר, יצא בחברתן של נשים רבות, החויק בדירה מפוארת בצפון תל-אביב, שהכילה מערכת סטריאופונית יקרה. עם ידידיו נימנו שחקני קולנוע ותיאטרון רבים, מפיקים, זמרים ואנשי-טלוויזיה. באותה תקופה הכיר את נילי שדמי. שדמיו או התגרשה מבעלה השני, זאב שדמי, אחרי שקודם לכן היתה נשואה לרונן שכנאי, אבי בתה בת העשר, תמי. השניים התאהבו, ומיכה עבר להתגורר בדירתה של נילי ברמת-גן, אותה דירה שבה הם מתגוררים עד היום. כל אותה עת המשיכה נילי לנהל את הבוטק שלה ברמת-גן. קשריה עם מיכה ועם ידידיו, הביאו לה עבודות של תכנון תלבושות בטלוויזיה. גם כשנכנסה להריון, לא גילו השניים כל סימן כי הם מתכוונים להינשא. נילי טענה כי הספיקו לה פעמים, מיכה טען כי הספיקה לו פעם אחת.

מוכן, שהעובדה שנילי ילדה את בנה, תום, מחוץ למסגרת הנישואין, לא היווהה הדשה מרעושה עבור ידידיהם ה-בוהמיים ש' השניים. אחרי הכל, כבר היו בבוהימה דברים מעולם. לטכס ברית-המילה של תום, שנמשך כעשרים-וארבע שעות, הגיעה כל הבר-הימה בתוספת מישפחות שני הצדדים. נעדר מהטכס, ומן המסיבה שלאחריו, אביה של נילי, תימני ישיש, שלא יכול להסכין עם העובדה שבתו ילדה מחוץ לנישואין.

דומה היה כי השניים ימשיכו לחיות את חייהם כמו תמיד. אלא שכאן התערבו חוקי הביורוקרטיים של מדינת ישראל. הסתבר למיכה, לדבריו, כי בנו צימד להיקרא על שם בעלה השני של אשתו. לכך לא היה מוכן להסכים, הוא ויתר על קרונוואר, ונשא את נילי לאשה בטכס קצר שהתקיים ברבנות. ואם לברית-המילה של תום הגיעו מאות חוגגים, הרי לטכס הנישואין של הרורו באו רק כמה קרובי-מישפחה בודדים. אמו היתה לבושה במעיל-פרווה ואת ראשה כיסה צעיף פשוט, ואילו אביו חגג את נישואיהם בני-מכנסים ג'ינס ובחולצת-טריקו.

היום עומד מיכה לפני הפקת סרט חדש. הוא מתעתד לשמש מנהל-ייצור בסרטו של ד"ר יהודה ("ג'אד"), גאמן, מטע אלון-קוט. לדבריו, הסיבוך עם המישטרה עתיד לקלקל לו את הקאריירה שלו בסרטים, והוא אומר: "הראש שלי כעת רק בעבודה. כל מה שמעניין אותי זה לעזור בהפקת הסרט הזה על הצד הטוב ביותר. אני לא עברייני! אני איש-קולנוע! אני רוצה ש-המישטרה תרד ממני!"

בבוקר קיבל טלפון מסיני, ובו בישרו לו כי שותפו היה מעורב בתאונת-דרכים קשה שבה נהרגו שני אנשים ושלושה נפצעו קשה. אחד הפצועים איבד עין, שותפו של מיכה שכב ללא-הכרה בבית-החולים לוו"נ שט"רן שברעננה, וחזר להכרתו רק כעבור שישה חודשים.

תאונת-הדרכים השפיעה על מיכה שר-פשטיין קשות. גם המיסתורין בכך שסירב דווקא באותו יום גורלי לנסוע לסיני, לא הירפה ממנו. הוא החל מסתופף בחוגי ה-בוהימה, נטש את עבודתו בסיני, והנסיעה להו"ל לא עניינה אותו עוד. באותה תקר פה לא עבד, והי ממסיבה למסיבה, את מרבית שעותיו בילה בישיבה בטלה בי כסית, או בחוף שרתון.

ידידו הטוב, שחקן-הקולנוע יוסי שילוח, החליט להוציא אותו מחוסר-המעש שבו היה שרוי. הוא ביקש מתברחו, סוכנת-השקנים לביאה הון, שתעזור למיכה ב-אופן כלשהו. בזכות הופעתו החיצונית המרשימה, הצליחה לביאה לשבצו כשחקן במערבון דון קרוסו, שצולם באילת. העבודה בסרט שינתה את מהלך חייו של מיכה שרפשטיין. חיידק הקולנוע דבק בו. אולם הוא לא התעניין בצד המישחקי של הקולנוע, אלא בצד הטכני דווקא. במגמה לאלקטרוניקה, עזרה לו, והוא החל עובד כתאורן בסרטים.

נישואין שניים ושלישיים

אולם תצלומי, ששכן כאלבום השחקנים של לביאה הון, המשיך להביא לו תפקי-דים בקולנוע. אחד מהם היה תפקידו של ישו הנוצרי, בסדרה טלוויזיונית שעמדה להיות מצולמת בארץ. התפקיד היה כבר מוגז בביסו של מיכה, אלא שברגע האחרון הוחלט לקחת שחקן מיקצועי לתפקיד כבד-המישקל. מיכה התאכזב, אך לא לזמן רב, וכאשר הציע לו הבמאי תחת זאת את תפקיד יוחנן המטביל, קיבלו על עצמו.

טרקטוריסט בשדות הפלחה. מאוחר יותר, יחד עם שאר הגברים, התנדב לנח"ל-מוצנח. את סיום שירותו עשה כסמל-חבלה ביחידה קרבית מובחרת. מפקדו שיכנע אותו להישאר ביחידה, והוא שירת חצי שנה בצבא-הקבע.

מייד אחרי שיחררו ירד לסיני, כדי לעשות כסף לצורך נסיעה לחו"ל. חלמו הגדול. יום אחד, כשבא שותפו לעבודה בסיני לקחתו איתו לעבודה, התעקש כספר והחליט שלא לנסוע. החבר לא הבין מה קרה לו פיתאום, והצטרף אל הרורו של מיכה שניסו לשכנעו לנסוע לעבודתו. אבל מיכה התעקש, ללא סיבה מוגדרת. למחרת

נירי שרפשטיין בבוטק שלה "רצו לתפוס אותנו על חם!"